

Hvad det første Punkt angaar, tør det med de Erfaringer for Øje, som man andetsteds har gjort, formentlig næppe ventes, at de Myndigheder, til hvilke Registreringen hidtil er henlagt, skulde kunne magte den betydningsfulde og i de privates Forhold saa stærkt indgribende Virksomhed, som Udkastet tildeler Registreringsmyndigheden. Ikke alene kræves der dertil en stor juridisk Indsigt forbunden med et praktisk Blik, men det er tillige af største Vigtighed, at der sikres Ensartethed i Afgørelserne. Andetsteds har man derfor ogsaa fundet det nødvendigt at træffe særlige Foranstaltninger for at sikre en tilfredsstillende Varetagelse af denne Virksomhed. Navnlig har man i nyere Tid i flere Lande fundet det nødvendigt at samle den helt under en Centralmyndighed, saaledes i England, hvor der findes en for hvert af de tre Hovedlande: England, Skotland og Irland, i Schweiz og i Sverrig, ligesom det ogsaa i Motiverne til det norske Udkast af 1894 (I. 119 ff.) foreslaas at oprette et Centralbureau for hele Norge. Oprettelsen af en saadan for hele Landet fælles Registreringsmyndighed anse vi ogsaa ikke blot for heldig, men for nødvendig, hvis den i Udkastet foreslaaede Ordning skal virke sikkert og tilfredsstillende, og vi stille derfor Forslag derom (§ 71). Men vi finde det samtidig naturligt, at de nærmere Enkeltheder ved Registreringskontorets Indretning og Drift fastsættes ved særlig Lov eller ved kongelig Anordning. Nogen Udgift af Betydning vil næppe paabyrdes Statskassen ved en saadan Ordning, idet Afgifterne for Registrering, Udskrifter o. s. v. formentlig helt eller dog i det væsentligste ville kunne dække Udgifterne.

Hvad det andet Punkt: Registreringens Betydning som Retsafgørelse angaar, have Meningerne været noget delte, idet nogle af os principielt ønske at bevare den gældende Ordning, hvorefter Registreringsmyndighedens Afgørelser nærmest have en administrativ Karakter, hvorimod andre foretrække at tillægge dem Egenkab som judicielle Dekreter, der kun kunne forandres ved Appel til Domstolene, og endelig en enkelt, der mener, at de bør betragtes som en særlig Art af judicielle Dekreter, ønsker indført en Ordning, hvorefter de, i Lighed med hvad der kendes ved flere andre Forhold, indbringes for et som »administrativ Ret« ordnet særligt Nævn, bestaaende f. Eks. af 3 af Kongen for en vis Aarrække dertil beskikkede Overdommere, som for denne deres Virksomhed skulde oppebære enten et aarligt Vederlag eller et Vederlag i ethvert enkelt Tilfælde, saaledes at derhos det Selskab, hvis Paaanke af Kendelsen blev forkastet, skulde betale en vis Godtgørelse for Paaanken. Nævnet skulde selv fastsætte sin Forretningsgang, og dets Afgørelser skulde ikke kunne yderligere paaankes. Der vilde i hans Øjne derved opnaas foruden mindre Udgifter for Selskaberne tillige meget større Hurtighed ved Afgørelserne.

De herhenhørende Bestemmelser i den nugældende Fimalov blive vistnok i Praksis fortolkede saaledes, at Ministeriet ikke rent administrativt kan fordre en allerede foretagen Registrering udslettet, men maa erhverve Dom dertil over Anmelderen. Paa Grund af Reglen i Udkastets § 18, hvorefter Registrering er en Betingelse for Selskabets Eksistens som saadant, er det imidlertid af Vigtighed, at dette udtrykkelig fastslaas, og en dertil sigtende Udtalelse er derfor optagen i Udkastet. Med Hensyn til Selskaber, der allerede bestaa ved Lovens Ikrafttræden, vil det ligeledes være nødvendigt at sikre Betingelserne for deres fortsatte Eksistens, saalænge Spørgsmaalet om Lovligheden af den af dem til Registrering foretagne Anmeldelse er svævende (se derom § 75, 3dje Stykke). Den anden af de omtalte Ordninger finde vel flere af os at være den klareste og efter den Registreringsmyndigheden ved Udkastet paalagte Opgave principrigtigste, men den kræver dog paa den anden Side som nødvendigt Supplement, at der tillægges vedkommende